Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Λυπηραὶ σκέψεις, ἃς ὁ θάνατος προσφιλοῦς ὄντος γεννᾷ ἐν ταῖς καρδίαις τῶν ἀνθρώπων, μόνος δὲ ὁ χρόνος, ὁ τὰ πάντα δαμάζων δύναται, νὰ διασκεδάσῃ! Τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ Ἀζιβὲ ἀκίνητος καὶ περιβεβλημένη τὸ λευκόφαιον καὶ μακρὸν *ἀντερί* της ἠδύνατο νὰ συγκριθῇ πρὸς τρυγόνα μείνασαν εἰς τὸ χεῖλος τῆς φωλεᾶς, ἣν τὸ ὅπλον τοῦ κυνηγοῦ κατέστησεν ἔρημον.

Αἴφνης ἀνετινάχθη· διεῖδε σκιάν τινα προχωροῦσαν. Τὸ βάδισμα ἦν ἐσπευσμένον, ἡ δὲ κεφαλὴ ἔκλινε βαρεῖα ἐξ ἐνδομύχου λύπης. Φθᾶσα δὲ ὑπὸ τὸ διὰ πυκνοῦ δικτυωτοῦ ἐπικαλυπτόμενον παράθυρον, ὄπισθεν τοῦ ὁποίου ἐκάθητο ἡ Ἀζιβέ, ἔστη.

Βλέπουσα τὸν δισταγμὸν τοῦ διαβάτου, ἡ Ἀζιβέ, ἐτόλμησε νὰ ἀνασηκώσῃ ὀλίγον τὸ δικτυωτόν.

— Εἶσαι ὁ περιμενόμενος; ὑπεψιθύρισεν.

Ἀντὶ πάσης ἄλλης ἀπαντήσεως, ὁ νέος ἀνέρριψε πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν *κουκούλαν* τοῦ καλύπτοντος τοὺς ὤμους του *καφτανίου* καὶ ἀπεκάλυψε κεφαλὴν μελαγχροινήν, μεστὴν θάρρους καὶ ὑπερηφανείας. Εἶτα δὲ ἀναβλέψας πρὸς τὴν νέαν:

— Δέν με γνωρίζεις πλέον, ἐξαδέλφη μου; εἶπε μετὰ πικρίας· μήπως ὁ πατήρ μου ἐνέπνευσε τὸ μῖσος καὶ εἰς τὴν ἰδικήν σου καρδίαν, ἥτις ἔτρεφε πρὸς ἐμὲ τόσην ἀγάπην;

— Καὶ τίς σᾶς λέγει βέη—ἐφέντη, ὅτι ἡ ἀγάπη ἐκείνη ἐσβέσθη; εἶπε μετ' ἀσθενοῦς φωνῆς ἡ νεαρὰ κόρη. Αἱ προσπάθειαί μου καὶ αἱ τοῦ μακαρίτου ἀδελφοῦ σας, δὲν ἀποδεικνύουσιν ὁπόσον ἐνδιαφερόμεθα ὑπὲρ ὑμῶν ἀκόμη;.. Πρὸς Θεοῦ, ἐφέντη, καλύφθητε πάλιν, διότι ἐὰν ὁ Μολλᾶς σᾶς ἴδῃ, τὸ πᾶν ἀπώλετο!

Ὁ νέος ὑπήκουσεν.

— Δὲν θὰ ἦτο ἁπλούστερον, εἶπε, νὰ μοὶ ἀνοίξητε τὴν θύραν, καὶ νὰ μὲ δεχθῆτε ἀντὶ τοῦ προσφιλοῦς Τεφβίκ, τὸν ὁποῖον ἔφερα σήμερον μέχρι τοῦ τάφου;.. Ναί, θὰ εἶχον τοὐλάχιστον κατὰ τὴν λυπηρὰν ταύτην ἡμέραν τὴν γλυκεῖαν χαρὰν ν' ἀσπασθῶ τὸ σεπτὸν γένειον τοῦ πατρός μου... Θὰ ζητήσω συγγνώμην· πῶς σᾶς φαίνεται, Ἀζιβέ; Ἄφετέ με νὰ εἰσέλθω, νὰ ταπεινωθῶ ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ δυνηθῶ νὰ μαλάξω τὴν καρδίαν του.

— Ἐλησμονήσατε, Τζελάλ, ὅτι εἶσθε κατηραμένος ὑπὸ τοῦ Μολλᾶ, καὶ ὅτι ἀπαιτεῖται καιρὸς πολὺς ἵνα καμφθῇ ἡ καρδία του... Ὁ ἀδελφός σου καὶ ἐγὼ πολλάκις τὸν ἱκετεύσαμεν ἵνα σᾶς ἀνακαλέσῃ, ἀλλ' ἀπετύχομεν....

— Πόσον εἶσθε καλοί, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ὁ νέος.

— Ἄ! πιστεύετε, ἐπανέλαβε ζωηρῶς ἡ Ἀζιβέ, προβάλλουσα ἐγγύτερον πρὸς τὸν ἐξάδελφόν της ἵνα κάλλιον ἀκουσθῇ, χωρὶς ὅμως νὰ συλλογισθῇ τὴν ὡραιότητα τῆς ἐμφανίσεώς της, πιστεύετε, βέη - ἐφέντη, ὅτι τὸ τέκνον δύναται ἀτιμωρητὶ νὰ ἀφήσῃ τοὺς γονεῖς του ἐναντίον τῶν ἱκεσιῶν των, νὰ παρεκκλίνῃ τῆς χαραχθείσης αὐτῷ ὁδοῦ, καὶ νὰ παραδοθῇ εἰς τρέλλας, καὶ κατόπιν νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ κρούσῃ τὴν θύραν τῆς πατρικῆς οἰκίας, κορεσθεὶς καὶ ἀποτυχών, δύναται, εἶνε δίκαιον, εἰπέτε, νὰ εὕρῃ καὶ αὖθις ὑποδοχὴν μεστὴν στοργῆς καὶ συγχώρησιν τελείαν; Μία μόνη ἡμέρα εὐήλιος δὲν δύναται νὰ ἀποξηράνῃ ἔδαφος ποτισθὲν ὑπὸ ῥαγδαιοτάτων βροχῶν... Πρέπει τις νὰ γείνῃ ἄξιος τῆς συγγνώμης καὶ ὄχι νὰ τὴν ἐπαιτῇ ταπεινῶς κάμπτων τὰ γόνατα ὡς δοῦλος, δὲν δύνασθε νὰ λάβητε θέσιν παρὰ τὴν πατρικὴν ἑστίαν, πρὶν ἢ ἀνακτήσητε τὴν περὶ ὑμῶν καλὴν ὑπόληψιν τοῦ πατρός σας.

Ὁ Τζελὰλ-Βέης συνωφρυώθη· ἔσεισε τὴν κεφαλὴν μὲ ὕφος ἀποθαρρύνσεως· καί,

— Ἐγείνατε πολὺ αὐστηρὰ πρὸς ἐμέ, Ἀζιβέ, εἶπε.

— Καὶ ὑμεῖς, Τζελάλ, ὑπήρξατε πολὺ σκληρός... Ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ τούτου, ἐπανέλαβε ζωηρῶς ἡ νεᾶνις, ἀποφεύγουσα νὰ ἐγγίσῃ, βεβαίως, τὴν χορδὴν ὀδυνηροῦ παρελθόντος. Ἔχω πάντοτε θάρρος, καὶ πρὸ πάντων μετάβαλε τρόπον τοῦ ζῆν!

Τὸ δικτυωτὸν κατέπεσε, καὶ ὁ νέος βέης ἐκινήθη πρὸς ἀναχώρησιν.

— Ὑγίαινε, ἐξαδέλφη μου, εἶπε μετὰ τόνου στοργῆς, φαιδρύναντος τὸ ἀρρενωπὸν πρόσωπόν του, ὑγίαινε! Ὁ Ἀλλὰχ νὰ ἀνταμείψῃ τὰς προσπαθείας σοῦ καὶ ἐμοῦ, καὶ νὰ εὐδοκήσῃ νὰ πληρωθῶσιν αἱ εὐχαί μου, ἂν καὶ τὸ θεωρῶ ἀδύνατον...

— Ἀδύνατον δὲν ὑπάρχει πλέον, ἀφ' οὗ ἔχητε πίστιν εἰς τὸν Ἀλλάχ. Καλὴν ἐντάμωσιν, Τζελὰλ-Βέη. Τὸ καθῆκον ἔστω ὁ μόνος ὁδηγός σου!

Ταύτην τὴν φορὰν ὁ νέος ἐχαιρέτισε σιωπῶν καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, ῥίπτων βλέμμα συμπαθὲς εἰς τὴν πατρικήν του στέγην, ἀφ' ἧς ἦν ἐξόριστος.

Ἠκολούθησε τὰς στενάς, κακῶς ἐστρωμένας καὶ σκολιὰς παρόδους τῆς συνοικίας, αἵτινες ἐκτείνονται παρὰ τῷ *Λαλελί-Τζαμί*.

Φθὰς δὲ πρὸ τοῦ ὡραίου τζαμίου τοῦ *Λαλελί*, ὁ Τζελὰλ ἐστάθη.

Εἶχε παρατηρήσει ὁμιλοῦντα μετά τινος *σοφτᾶ* (ἱεροσπουδαστοῦ) νέον τινὰ κομψῶς ἢ εὐρωπαϊστὶ ἐνδεδυμένον.

— Φαΐδ-Βέη! ἐφώναξεν.

Ὁ νέος ἐστράφη. Ἦτο ὁ ξανθὸς ἀοιδός, ὁ προσφιλὴς τῷ σουλτάνῳ ποιητής.

Ἀναγνωρίσας τὸν Τζελὰλ - Βέην, κεκρυμμένον πως ὑπὸ τὴν μανδύαν του, ὁ ποιητὴς ἀφῆκε τὸν μεθ' οὗ συνδιελέγετο, καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν ἀξιωματικόν.

— Τέλος!, εἶπε κτυπῶν περιχαρὴς τὸν ὦμόν του, ἰδοὺ ἐπέστρεψας ἐκ τῆς μυστηριώδους συνεντεύξεώς σου, ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς κατηφεῖς ὡς ἐκ τῆς περιστάσεως...

— Ἄ! ἀγαπητὲ Τζελάλ, ὁπόσον εὐτυχὴς κατακτητὴς εἶσαι!

Ἀλλ' ὁ Τζελὰλ ἀντὶ νὰ μειδιάσῃ διὰ τοὺς δηκτικοὺς ὑπαινιγμοὺς τοῦ φίλου του, ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν βλεφάρων, ἵνα σπογγίσῃ τὰ δάκρυά του.

Ὁ Φαΐδ, παρετήρησε τὸ κίνημα τοῦ ἀξιωματικοῦ, τὴν καταβεβλημένην ὄψιν του, καὶ ἀφεὶς τὸ ἀστεῖον ὕφος του τὸν ἠρώτησε μετὰ διαφέροντος:

— Τί ἔχεις ἀγαπητέ μοι Βέη; μήπως σὲ θλίβει λύπη τις ὥστε νὰ καθιστᾷ τόσον κατηφῆ σέ, τὸν πάντοτε εὐθυμότατον τὸν ἀνδρειότατον καὶ τὸν πλέον ἀτρόμητον τῶν αὐλικῶν;

— Δὲν ἀγνοῶ ὅτι εἶνε ἀπρεπὲς εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ ὁμιλῇ περὶ τῶν θλίψεών του, ἀπήντησεν ὁ Τζελάλ, ἀλλ' ἐκεῖνος, ὃν καλεῖς ἀνδρεῖον κατακτητὴν τῶν ὡραίων γυναικῶν, ὁ στωμύλος ἀφηγητὴς τῶν ἐρωτικῶν περιπετειῶν, ὁ ἀτρόμητος πότης τῶν γαλλικῶν οἴνων, εἶνε τόρα ἁπλῶς ἄνανδρος πρὸς τὴν λύπην, ὡς βλέπεις, καὶ κλαίει ὡς γυνή.

— Μήπως ἐστερήθητέ τινα τῶν συγγενῶν σας; ἠρώτησε δειλῶς ὁ Φαΐδ.

— Καθ' ἣν στιγμὴν ἐμέλλομεν νὰ συνοδεύσωμεν χθὲς τὸ ἑσπέρας, ἢ μᾶλλον τὴν παρελθοῦσαν νύκτα, τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, ἤρξατο λέγων χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὁ Τζελάλ, γνωρίζετε ὅτι ἦλθον νὰ μὲ καλέσωσι διά τινος μυστηριώδους τρόπου... Καὶ ἐγώ, ὡς ὑμεῖς, ὑπέθεσα τότε ἐρωτικὴν συνέντευξιν· ἀλλ' οἴμοι! ἦτο πολὺ ἀλγεινὸν ἀφύπνισμα, προελθὸν ἐκ τῆς ἀφροσύνης μου... ὁ ἀδελφός μου, τὸ μόνον στήριγμα τοῦ γέροντος πατρός μου, ὁ μελλόνυμφος τῆς δυστυχοῦς ἐξαδέλφης μου, πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀποθάνει... Ὅπως τὸν ἐνταφιάσω προσεκαλούμην... χωρὶς νὰ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ φανερωθῶ, περιμένων ἐν τῇ ὁδῷ ὡς ἀδιάφορος, τὴν διάβασιν τῆς κηδείας, ἐβάστασα τὸ φέρετρον τοῦ Τεφβὴκ μέχρι τοῦ νεκροταφείου... Ἀλλάχ! ὁποία σκληρὰ πραγματικότης ἐπελθοῦσα κατέσβεσε τὴν χαράν μας!.. χθὲς ἤμην ἀμέριμνος, εὐδαίμων, δὲν ἐσυλλογιζόμην κἂν ὅτι ἤμην ὑπὸ κατάραν, καὶ ὅτι οὐδὲν εἶχον πλέον νὰ ἐλπίζω εἰς εὐτυχίαν... σήμερον ὅμως βλέπω νέαν ὁδὸν κεχαραγμένην ἐνώπιόν μου... ὀφείλω ν' ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν ἀφοσίωσιν προσφιλοῦς τινος ὑπάρξεως, ἥτις θέλει νὰ μὲ συνδιαλλάξῃ μετὰ τοῦ πατρός μου, καὶ ὤμοσα ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀδελφοῦ μου, ὅτι θέλω λάβει παρ' αὐτῇ τὴν θέσιν του, καὶ παρὰ τῷ πατρί μου.

(Ἕπεται συνέχεια). Κ.

ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΙΣ

Ἡμέραν τινὰ ὁ Χάνεμαν, ὁ ἀρχηγὸς τῶν ὁμοιοπαθητικῶν ἐδέξατο τὴν ἐπίσκεψιν πλουσίου λόρδου ἐλθόντος ἐξ Ἀγγλίας ἵνα τὸν συμβουλευθῇ· χωρὶς δὲ ν' ἀκούσῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀσθενοῦς, τὸν ἐζήτησεν ἐπί τινας στιγμὰς καὶ τὸν ἠκροάσθη· εἶτα ἔφερεν ὑπὸ τὴν ῥῖνά του φιαλίδιον:

— Ἀναπνεύσατε!, τῷ λέγει. Ἔχει καλῶς, ἐθεραπεύθητε.

Ὁ Ἄγγλος καταφανῶς ἐκπλαγείς, ἠρώτησε:

— Πόσα ὀφείλω;

— Χίλια φράγκα, ἀπήντησεν ὁ ἰατρός.

Ὁ λόρδος, ἀπαθὴς ἔλαβεν ἐκ τοῦ θυλακίου του γραμμάτιον πεντήκοντα λιρῶν, ἔφερεν ὑπὸ τὴν ῥῖνα τοῦ ἰατροῦ, λέγων αὐτ

— Ἀναπνεύσατε!.. Ἔχει καλῶς!... ἐπληρώθητε. Καὶ ἐξῆλθεν ἀξιοπρεπῶς. Κ.